

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7050/2024-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja MARIJANA MUŽARA iz Prespe, Prespa 191a, OIB: 80751919094, kojeg zastupa punomoćnik Bruno Petrovčić, odvjetnik iz Koprivnice, Opatička 5/II, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj 718-50-3269779 sklopljenog dana 14. veljače 2006. godine između tužitelja MARIJANA MUŽARA, Prespa 191a, Prespa, OIB: 80751919094 i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, sljedećeg sadržaja:
„3. / treće / NAKNADA 3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.”

II./ Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535 isplatiti tužitelju MARIJANU MUŽARU, OIB: 80751919094 iznos od 481,05 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 16. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi u visini koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

III./ Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535 naknaditi tužitelju MARIJANU MUŽARU, OIB: 80751919094 trošak parničnog postupka u iznosu od 428,08 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 27. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

IV./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 718-50-3269779 dana 14. veljače 2006. godine, javnobilježnički solemniziran od strane javnog bilježnika Slavke Marković iz Bjelovara, pod brojem OU-63/06 dana 14. veljače 2006. godine. Predmetnim ugovorom odobren mu je i isplaćen kredit u iznosu od 23.401,47 CHF protuvrijednost u kunama, obračunato po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita, ugovorena je obročna otplata kroz 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima, a kredit je vraćen u cijelosti. Tuženik je tužitelju dana 16. veljače 2006. godine naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 772,24 CHF, što je obračunato po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan isplate iznosilo 3.624,54 tadašnjih kuna, odnosno, prema fiksnom tečaju konverzije, 481,05 EUR, sve u skladu s čl. 3. predmetnog Ugovora o kreditu u kojem stoji da tuženik takvu jednokratnu naknadu naplaćuje u visini od 3,30% od iznosa kredita. Tužitelj ističe da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je kao jača ugovorna strana, a u kojemu se položaju nalazio zbog nesporne činjenice da je financijska institucija i profesionalno trgovačko dioničko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je tužitelja doveo u neravnopravan položaj u kojemu nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog tipskog ugovora. Tuženik prije i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi iz čl. 3. Ugovora, već je tužitelj bio stavljen u poziciju „uzmi ili ostavi”. Također, tuženik tužitelju nije prezentirao koje on to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi tužitelj iste morao nadoknaditi, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto bi iznos te naknade bio u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se odobrava. Također, u ugovoru nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati sporna naknada, a nije precizirano ni hoće li biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki treći dan. Tuženik je na taj način postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03) i to člancima 81., 82. i 87. navedenog zakona kao i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tzv. naknada za obradu kredita ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima i to je čini nepoštenom. Nema opravdanih razloga za

naplatom ovakve naknade jer je tuženik financijska institucija i odobravanje kredita jedna je od usluga koju ona pruža u okviru svog temeljnog poslovanja te se ista naplaćuje upravo kroz cijenu kredita, odnosno kamatu, pa se stoga ovakva odredba ukazuje samo kao alat za ostvarenje nepripadnog ekstraprofita. Tuženik je ugovaranjem opisane nepoštene ugovorne odredbe, koja je prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, stekao bez osnove nepripadajući novčani iznos od 481,05 EUR koji tužitelj ovom tužbom potražuje. Slijedom svega navedenog, tužitelj postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkama I./ i II./ izreke ove presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik ističe da je iznos sporne naknade točno i jasno određen u čl. 3. ugovora o kreditu te da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a. Osim toga, obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi jest određena. Tuženik smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze te da je tužitelj iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Predmetnom ugovornom odredbom određeno je i da se predmetna naknada naplaćuje prilikom korištenja (isplate) kredita, pa se i određuje prema srednjem tečaju na dan korištenja (isplate) kredita, kako je određeno u čl. 1. ugovora, zbog čega je neosnovan tužiteljev navod da nije precizirano po kojem će se tečaju obračunavati sporna naknada. Plaćanje jednokratne naknade za korištenje kredita propisano je tuženičkim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Sve i da je dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tuženik ističe da tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. godine, čijim izrekom je zauzeto stajalište: (1) da zahtjev prema kojemu ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti — treba također detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose; te (2) da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Tuženik nadalje ukazuje na odredbu čl. 326. ZOO-a, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti, te dostavlja odluku Vrhovnog suda RH, posl. br. GŽ-4/2017-2 od 21. ožujka 2017. godine, kojom je zauzet stav da se radi o zabrani manjeg značaja ako ugovorom nije povrijeđen javni interes nego interes jedne od stranaka ugovora. Tuženik ističe prigovor zastare. Sve i da je predmetni ugovor djelomično ništetan — što tuženik osporava — navedeno se pravno shvaćanje o tijeku zastare od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti ne može primijeniti na djelomičnu ništetnost ugovora obzirom da se radi o povredama manjeg značaja. Tuženik ne prigovara visini tužbenog zahtjeva, ali prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a, osobito s obzirom na to da je tužba podnesena više od 18 godina nakon

naplate sporne naknade te da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje neovisno o tome kada je tužitelj podnio tužbu. Tuženik predlaže tužbene zahtjeve odbiti te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

3. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi u cijelosti osnovani.

5. Između stranaka nije sporno da je primjenom odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu, citirane pod točkom I./ izreke ove presude, prilikom isplate kredita 16. veljače 2006. tuženik po osnovi tzv. ulazne naknade tužitelju naplatio iznos od 481,05 EUR.

5.1 Između stranaka je sporno je li ništetna ugovorna odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je navedena odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni tužbeni zahtjev zastario te je naposljetku sporan i zatraženi tijek zakonske zatezne kamate.

6. Radi utvrđenja činjenica odlučnih za utvrđivanje je li sporna odredba ugovora o kreditu ništetna, izveden je dokaz saslušanjem tužitelja te čitanjem Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka.

7. Tužitelj je iskazao je da je tuženikom zaključio ugovor o kreditu, u svrhu nabave vozila za potrebe njegove obitelji. U auto kući su ga uputili na tuženika jer su s tuženikom imali ugovorenu suradnju vezano uz financiranje nabave vozila. Prema daljnjem tužiteljevom iskazu, nakon što je tuženik provjerio njegovu kreditnu sposobnost, u auto kući dočekao ga je gotov primjerak ugovora. Nije bilo nikakvih pregovora niti o jednoj odredbi, pa tako niti o odredbi kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade. Naposljetku je tužitelj iskazao da je kupio auto marke Opel, za osobne potrebe, po cijeni kunske protuvrijednosti iznosa od 23.401,47 CHF, za što mu je naplaćena tzv. ulazna naknada u iznosu od 481,05 EUR te da ne zna koji su to troškovi obrade kredita koji su na taj način naplaćeni, kao i da radi u jednoj privatnoj firmi te da se nikada nije bavio obrtništvom niti poduzetništvom.

8. Prihvaćanjem tužiteljevog gore izloženoga uvjerljivog i logičnog iskaza utvrđeno je da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 3. toga Ugovora. Naime, čitanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužitelja, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor, sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZZP/03), a što tuženik u ovom postupku i ne osporava.

9. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/2003, 46/2007 — dalje: ZZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njezinom zanimanju niti njezinoj poslovnoj djelatnosti ili poduzetničkoj aktivnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije

navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužitelja te prihvatanjem njegova logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza, koji ovaj sud ocjenjuje u cijelosti istinitim, utvrđeno je da je tužitelj diplomirani inženjer strojarstva, zaposlen kao voditelj nabave u privatnom trgovačkom društvu, da se nikada nije bavio obrtništvom niti poduzetništvom, kao i da je automobil koji je kupljen predmetnim kreditom koristio isključivo za osobne potrebe. Ovaj sud slijedom izloženoga zaključuje da tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom nije zaključio u svrhe koje su bile namijenjene njegovu zanimanju, poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, što znači da je tužitelj potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. al. 1. ZZP/03 te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP/03.

10. Prema odredbi čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da sporna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu, na temelju koje je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu, nije predmet ugovora o kreditu niti cijena — jer je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskoristiti iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi s čl. 247. ZOO-a) — nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati je li sporna ugovorna odredba poštena (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl. br. Su-IV-308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 3. predmetnog Ugovora točno navedena visina, odnosno parametar izračuna jednokratne naknade, znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati. Osim toga, načelo transparentnosti, kao načelo prava Europske unije kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužitelju dovoljno informacija na temelju kojih on može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze — odnosno, tuženik je bio dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača. Tuženik pak tužitelju nije pružio nikakve informacije o svrsi naplate ulazne naknade, niti je u ugovoru o kreditu jasno navedeno po kojem tečaju i na koji dan će se sporna naknada obračunati.

11. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP/03).

12. Imajući u vidu da je dopušteno ocjenjivati valjanost odredbi o naknadama (točka 10. ovog obrazloženja), kao i utvrđene činjenice da je tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom zaključio kao potrošač (točka 9. ovog obrazloženja) te da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu (točka 8. ovog obrazloženja), slijedom citirane odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 potrebno je ocijeniti uzrokuje li sporna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. Budući da tuženik ničim niti tijekom ovog postupka ne navodi radi podmirenja kojih troškova prouzročenih jednostavnom bankarskom operacijom isplate kreditnog iznosa tužitelju je naplatio navedeni iznos, niti takve svoje tvrdnje dokazuje, te imajući u vidu da je za isplatu kredita tužitelju tuženik naplatio iznos koji predstavlja čak 3,30%

od ukupnog iznosa toga kredita, ovaj sud zaključuje da odredba čl. 3. Ugovora o kreditu, kojom je tuženik bez mogućnosti pregovaranja tužitelju nametnuo plaćanje iznosa od 481,05 EUR, za kredit odobren u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 23.401,47 CHF, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je ta odredba čl. 3. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 te stoga ništetna na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03, pa je odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

14. U pogledu navoda tuženika da je spornoj odredbi na putu njezine ništetnosti stajala zabrana manjeg značaja u smislu odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a, u ovom postupku nije potrebno ocjenjivati značaj zabrane u tom smislu, jer se radi ocjenjivanja valjanosti potrošačkih ugovora primjenjuje ZZP/03 kao *lex specialis*.

15. Nije sporno da je tužitelj na temelju ništetne odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu od 14. veljače 2006. tuženiku isplatio iznos od 481,05 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO-a, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 3. toga Ugovora.

16. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO-a određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članka 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.” Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena ništetnost odredbe Ugovora o kreditu kako je navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnove iz odredbe čl. 225. ZOO-a. Stoga je prigovor zastare neosnovan.

17. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, prema vrijednosti predmeta spora određenoj prema visini kondemnatornog zahtjeva, budući da je tužbeni zahtjev za utvrđenje incidentalna deklaracija te se stoga ne uzima u obzir prilikom određivanja vrijednosti predmeta spora. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje tužbe — 50 bodova prema Tbr. 7/1 OT, za sastavljanje podneska od 13.03.2025. — 50 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištu 21.04.2026. — 50 bodova prema Tbr. 9/1 OT, što iznosi ukupno 150 bodova, odnosno 300,00 EUR, uvećano za PDV 375,00 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudskih pristojbi na tužbu i na presudu u iznosu od po 26,54 EUR (ukupno 53,08 EUR), pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 428,08 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

17.1 Tužitelju nije priznat trošak sastavljanja podneska od 21.04.2026. jer je sve što navodi u tom podnesku bio u mogućnosti iznijeti u podnesku od 13.03.2025., za koji

mu je trošak priznat; kao niti zatraženi pristupa na ročište za objavu presude, jer taj trošak od uvođenja e-komunikacije, odnosno e-oglasne ploče, više nije trošak potreban radi vođenja parnice. Naime, nije potrebno da punomoćnik tužitelja pristupi sudu kako bi na ročištu na kojem se presuda objavljuje saznao za sadržaj presude, jer mu se ta presuda odmah dostavlja i odmah mu je vidljiva. Osim toga, prema odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, stranci se naknađuju samo oni troškovi koji su potrebni radi vođenja parnice, a ročište za objavu presude je ročište koje se održava nakon što je glavna rasprava, kao stadij postupka u kojemu aktivno sudjeluju punomoćnici stranaka, već zaključena.

17.2 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom IV./izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 27. svibnja 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP. Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:

1. Tužitelju po pun. uz rješenje za sudsku pristojbu na tužbu i na presudu u iznosu od 26,54 EUR (osnovica 481,05 EUR)
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-7a342**

Kontrolni broj: **0bdad-28237-76eb8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.